

Kathleen E. Woodiwissová

*Ruža
v zime*

2021

*RUŽA V ZIME od Kathleen E. Woodiwissovej (2021),
dostanete k nej aj knihu Vojvoda a ja ZADARMO ako darček*

Eriennin otec má dlhy... často podvádza v kartách a tie sa rozhodne vyrovnáť tým, že svoju dcéru vydá za niekoho bohatého. Nebol by to až taký zlý nápad, keby... keby otec nenosil domov len samé nepodarené existencie, ktoré majú k príťažlivému mužovi na míle ďaleko. Všetko sa ešte skomplikuje, keď k ním domov prihrmí americký kapitán, ktorého by si Erienne s nadšením zobrala... ak by to nebol ten, komu otec dlhuje najviac peňazí. A aby to nebolo málo, tak Erienne pri hádke s otcom rozhnevane navrhne otcovi, či svoju vlastnú dcéru náhodou nechce predať v dražbe... Presne to však robiť nemala, lebo otec sa toho chytí a vyhlási, že kto dá najviac, stane sa jej manželom... A najvyššiu sumu ponúkne zjazvený muž v maske, ktorý má od krásavca ďaleko. Bude to peklo alebo raj na zemi?

Počet strán: cca 400 strán

Nová obálka, nový preklad

Cena 15 € (a k tomu ešte VOJVODA A JA ZADARMO) (plus poštovné)

Kapitola prvá

23. októbra 1792, Severné Anglicko

„MANŽELSTVO!“

Erienne Flemingová sa odtiahla od kozuba a hodila kutáč do stojana, aby ulavila mrzutosti, ktorá v nej rástla už od rána. Vonku radostne vystrájal vietor a frkal veľké kvapky dažďa a bodavé úlomky ľadu na vitrážové okná, akoby sa svojou bezstarostnosťou vysmieval neslobode, ktorú cítila v duši. Tmavé mračná sa tlačili na škridlovú strechu starostovho domu a odrážali náladu tejto štíhlej, tmavovlasej mladej ženy, ktorej oči pri pohľade na plamene zahoreli vlastným fialovým ohňom.

„Manželstvo!“

To slovo jej ešte stále jasne žiarilo v mysli. Niekdajší symbol dievčenského sna sa neskôr zmenil na synonymum bláznovstva. Niežeby bola proti tejto inštitúcii. Och, nie! Pod starostlivým dohľadom svojej matky sa pripravila na to, aby bola dobrá manželka pre akéhokoľvek muža. Jej otec, starosta Mawbry, bol odhodlaný spojiť ju s hocikým, kto mal plnú peňaženku, bez ohľadu na to, aká hlúpa, tučná alebo vychudnutá karikatúra muža prihrmela k ich dverám. Nijaké ďalšie dobré vlastnosti neboli pre neho dôležité. Vôbec o nich neuvažoval. Ak bol muž bohatý a chcel sa oženiť, tak bol vhodným kandidátom na to, aby ju požiadal o ruku. Ukázalo sa, že sú to úbožiaci a Erienne zrazu napadlo, že možno to bolo to najlepšie, na čo sa zmohol jej otec bez toho, aby im prisľúbil pekné veno.

„Manželstvo! Pcha!“ Erienne vyprskla tieto slová s novou dávkou znechutenia. Rýchlo strácala nádherné predstavy o mladosti a začínala považovať manželstvo za niečo nie veľmi radostné. Samozrejme, nebolo vôbec nezvyčajné, že mladá dáma mala odpor k vybranému nápadníkovi, ale

po tom, čo jej otec predstavil niekoľko kandidátov, mala len veľmi malú nádej, že sa v budúcnosti vo výbere ďalších nápadníkov zlepší.

Erienne nepokojne prešla k oknu a zamyslene sa zahľadela cez sklá v tvare diamantu smerom ku vydláždenej ceste, ktorá sa kľukatila dedinou. Stromy obkolesujúce dedinu, boli tmavé a v šlahajúcom daždi pôsobili zúbožene. Pohľadom prešla po prázdnom chodníku a pri myšlienke, že od stretnutia s nevítaným nápadníkom ju delí sotva hodina, pocítila tupú bolesť, dosť podobnú slabej bolesti žalúdka. Vôbec nemala chuť plytvať zdvorilými úsmevmi na ďalšieho škeriaceho sa šaša a vrúcne si želala, ba dokonca sa modlila za to, aby cesta ostala prázdna a nikto neprišiel. Daždňom oslabený most by sa predsa pod ním mohol zrútiť spolu aj s kočom, spadnúť s kočom do spenenej rieky a navždy zmiznúť. Príliš dlho by za ním nesmútila. Ten muž bol pre ňu cudzí, bytosť, čo nemala tvár a dala sa rozpoznať iba podľa mena, ktoré sa len nedávno dozvedela. Silas Chambers! Ktovie, čo to bude za človeka?

Erienne sa poobzerala po jednoduchej izbe a uvažovala nad tým, ako na neho bude pôsobiť jej domov a či ním nebude pohrdať. Aj keď bol ich dom zvonku rovnaký ako hocikáky iný v meste, strohé zariadenie od začiatku naznačovalo nedostatok bohatstva. Ak by im toto bývanie nebolo poskytnuté vďaka otcovej pozícii starostu, jej otec by to mal veľmi ťažké, ak by im chcel zabezpečiť niečo podobné.

Nesmelo si uhladila zamat na svojich slivkovomodrých obnosených šatách a verila, že si nápadník nevšímne, že sú veľmi staromódne. Povýšeneckí, upätí nafúkanci často zraňovali jej hrdosť, bola v nevýhode. Túžila po tom, aby tým tvrdohlavým hlupákom dokázala, že je vzdelaná rovnako ako oni, no na rozdiel od nich je lepšie vychovaná, ale vedela, že akýkoľvek pokus by vyvolal otcov prudký nesúhlas.

Avery Fleming zastával názor, že akékoľvek vzdelanie nad rámec základných ženských povinností u príslušníčok nežnejšieho pohlavia je nepotrebné a tiež nerozumné, hlavne ak sa to týka počítania alebo písania. Keby nebolo matkinho dedičstva a tiež jej tvrdohlavého naliehania, tak by jej dcére určite nebol dopriaty takýto prepych vo vzdelávaní. Angela Flemingová kvôli tomu odložila časť svojho bohatstva bokom a Avery na to nemohol povedať nič, keďže počas ich manželstva minul jeho veľkú časť na svoje vlastné rôznorodé neresti. Farrell dostal rovnakú príležitosť, ale po necelom roku v seminári chlapec vyjadril svoj silný odpor k „nafúkaným kázňam a nespravodlivým trestom od suchopárnych star-

cov“, odišiel z radov učencov a vrátil sa domov „naučiť sa remeslu svojho otca“, nech už bolo akékoľvek.

Eriennina myseľ sa dlhé mesiace po matkinej smrti túlala ako hladujúca laň. Spomínala si na hodiny, ktoré strávila osamote, zatiaľ čo jej otec a brat hrali karty, alebo pili s niekým z mesta, poprípade s námorníkmi, ktorí priplávali do prístavu vo Wirkintone. Bez Angelinho dôkladného šetrenia sa úbohý rodinný majetok zmenšoval, a keď sa nadobro stratil, rodina si musela začať neustále ťahať opasky. A vtedy jej otec začal čoraz viac naliehať, aby sa vydala. Bod zlomu nastal po tom, čo sa jej brat zranil v nezmyselnom a nespravodlivom súboji, po ktorom mu zostala pravá ruka visieť pri tele, lakeť bol ohnutý v nezvyčajnom uhle a ruka znehybnela. Odvtedy Averyho sužovalo trápenie, aby jej našiel bohatého manžela.

Zrazu ju pri týchto spomienkach pochytil hnev a v mysli sa jej rýchlo objavila výzva.

„Je tu niekto, koho by som práve teraz chcela stretnúť,“ zasyčala vášnivo v tichu miestnosti. „Christopher Seton! Američan! Naničhodník! Hazardér! Zhýralec! Klamár!“ Každá nadávka, čo jej napadla, pasovala na neho.

„Áno, stretnúť ho tak zoči-voči!“ Predstavila si blízko posadené oči a tenký krivý nos, masťné rovné vlasy trčiacie spod okraja trojrohého klobúka, úzke pery skrivené do žiadostivého úšklabku, ktorý odhaľoval drobné, žlté zuby. Jej predstavu dopĺňala bradavica na brade. Dokončila ju tým, že túto hlavu pridala na vrch chudej kostnatej postavy.

Och, keby ho len mohla stretnúť! Možno by nad ním nevyhrala v bitke, ale určite mohla naštrbiť jeho vyrovnanosť. Ešte dva týždne by trpel po tom, čo by na neho nakričala, a možno by si dvakrát rozmyslel, či sa pomstí na nerozumnom a neopatrnom chlapcovi, alebo si zlosť vybijie na niekom staršom.

„Keby som bola mužom,“ zaujala šermiarsku pózu a mávla rukou ako-by v držala ostrý meč, „tak by som to vyriešila takto!“ Bodla raz, dvakrát, trikrát a potom švihla neviditeľnou špičkou meča krížom cez hrdlo obete. Zľahka utrela neexistujúcu čepeľ a vložila ju späť do taktiež vymysleného puzdra. „Keby som bola mužom,“ vystrela sa a zamyslene pozrela cez okno, „zariadila by som, aby sa ten chvastúň dozvedel, akú chybu urobil a išiel hľadať šťastie na druhú stranu sveta.“

Zachytila svoj odraz v krištáľovom skle, zložila ruky a zatvárila sa placho. „Bohužiaľ nie som chlapec, čo by sa bil, som iba obyčajná žena.“ Otá-

čala hlavou zo strany na stranu a prezerala si svoje starostlivo uhladené havranie kadere, potom sa všvedúcky usmiala na svoj odraz. „Mojimi zbraňami preto musia byť dôvtip a môj ostrý jazyk.“

Na chvíľu zdvihla tmavé, pekne tvarované obočie, v očiach mala zlovestný pohľad a spolu s tým ľadovým úsmevom by takto vedela zmraziť srdce aj najurputnejšieho súpera. Beda tomu, na koho toto dievča spustí svoj hnev.

Opitý krik zvonku prerušil jej myšlienky. „Eriennie!“

Erienne spoznala bratov hlas a ponáhlala sa do vstupnej haly. S výčitkou na perách otvorila dokorán dvere a našla Farrella Fleminga, ako sa opiera o stĺpik zárubne. Oblečenie mal poriadne pokrčené a zašpinené, svetlohnedé vlasy mal ako stoh slamy pod trojrohým klobúkom. Už len pri pohľade na neho bolo zjavné, že pil a hýril celú noc, a keďže už bolo takmer jedenásť predpoludním, tak aj väčšiu časť rána.

„Eriennie, moja krásna sestrička!“ pozdravil ju nahlas. Zatackal sa, ale nakoniec sa mu podarilo udržať si správny smer, vpotácal sa do haly, a keď okolo nej prechádzal, všetko naokolo pokropil ľadovou sprchou, ktorá tiekla z jeho premočeného plášťa.

Erienne znepokojene pozrela na cestu, aby zistila, či niekto nevidel to veľké fiasko a uľavilo sa jej, že v toto mizerné ráno nebol naokolo nikto okrem osamelého jazdca v dialke. Kým by prešiel cez most k domu, nevidel by nič výnimočné.

Erienne zatvorila dvere, oprela sa o ne a zamračila sa na Farrella. Zdravou rukou sa chytil zábradlia a snažil sa nekývať. Popritom si nemotorne rozväzoval šnúrky na plášti.

„Eriennie, pomôž svojmu malému bračkovovi s týmto nepos... neposlúšnym plášťom. Akokoľvek sa snažím, nechce ma nechať na pokoji.“ Ospravedlňujúco sa uškrnul a bezmocne zodvihol zmrzačené rameno.

„Vybral si si skvelý čas na návrat domov,“ pokarhala ho, zatiaľ čo mu pomáhala dostať sa z nepoddajného plášťa. „Nehanbíš sa?“

„Nie!“ vyhlásil a snažil sa zdvorilo ukloniť. To však spôsobilo, že stratil svoju neistú rovnováhu a začal sa tackať dozadu.

Erienne ho rýchlo zachytila za plášť a ramenom ho podoprela, potom znechutene pokrčila nosom, keď zacítila zápach starej whiskey a tabakového dymu. „Mohol si prísť domov aspoň za tmy,“ povedala ostro. „Celú noc piješ a hráš karty, a potom celý deň prespíš. Nemáš niečo iné na zábavu?“

„To kvôli tej hlúposti nemôžem mať čestnú prácu a podržať svoju rodinu. Všetko je to vina toho diabla Setona, naozaj. On to celé spôsobil.“

„Viem, čo urobil!“ prerušila ho rázne. „Ale to neospravedlňuje to, čo robíš.“

„Prestaň ma kritizovať, ženská.“ Jeho slová takmer nebolo rozumieť. „Už sa začínaš správať ako stará dievka. Je dobré, že ťa chce otec čo najskôr vydať.“

Erienne nahnevane zaľala zuby. Pevnejšie ho chytila za rameno a snažila sa ho zaviesť do izby, ale keď sa o ňu celou váhou oprel, zaknísala sa. „Došľaka aj s vami oboma!“ vybuchla. „Jeden horší ako druhý! Chcete ma len vydať za hocikákeho boháča, ktorý sa tu zastaví, aby ste mohli prepiť zvyšok svojich životov. Ste podarená dvojica!“

„No a čo!“ Farrell si vytrhol ruku z jej zovretia a podarilo sa mu urobiť niekoľko istejších krokov smerom k izbe. Keď sa mu podarilo nadobudnúť rovnováhu na zradnej nerovnej podlahe, obrátil sa k sestre a snažil sa prispôbiť kolísaniu miestnosti. „Zazlievaš mi, že som sa obetoval pre tvoju česť,“ obvinil ju a snažil sa na ňu hodiť vyčítavý pohľad. To však bolo v danej chvíli nad jeho možnosti, a tak sa ju len snažil nájsť divokým pohľadom. „Otec a ja ťa len chceme vidieť šťastne vydatú a v bezpečnej vzdialenosti od kadejakých darebákov.“

„Moju česť?“ Erienne si neodpustila posmešnú poznámku. Ruky si založila v bok a pozrela na brata pohľadom, v ktorom sa miešala tolerancia a súcit. „Ak si dobre spomínaš, Farrell Fleming, tak si bránil otcovu česť, nie moju.“

„Och!“ Odrazu sa tváril ospravedlňujúco a pokorne ako malý chlapec, ktorého chytili pri huncútstve. „Máš pravdu. Bolo to kvôli otcovi.“ Zadíval sa dolu na svoju zmrzačenú ruku a pohlol ňou, aby vzbudil jej pozornosť a vyvolal čo najväčší súcit.

„Myslím, že si to čiastočne urobil aj kvôli mne, keďže tiež nosím meno rodiny Flemingovcov,“ rozmyšľala Erienne nahlas. „A po tých urážkach od Christophera Setona je ťažké nevšímať si klebety.“

Zamyslene sa ešte raz pozrela na dažďom zmáčanú krajinu za oroseným oknom a vôbec si nevšimala svojho brata, ktorý sa snažil prekľučkovať ku fľaši whiskey, ktorú zahliadol na stolíku So sklamaním pozerala na most, ktorý tam naďalej stál neporušený, iba osamelý jazdec prechádzal po jeho vydláždenom povrchu. Zdalo sa, že sa vôbec neponáhľa, ale ide neustále ďalej, akoby ho ani dážď nezlomil a mal na to všetok čas

sveta. Erienne si priała, aby na tom bola rovnako ako on. Vzdychna si, obrátila sa k Farrellovi a ihneď mrzuto dupla štíhlou nohou. Už si stihol prichystať pohár a zdravou rukou sa snažil otvoriť fľašu.

„Farrell! Nemal si už dost?“

„Áno, snažil som sa chrániť otcovo dobré meno,“ zamrmal a neprestával sa snažiť otvoriť fľašu. Ruka sa mu triasla, keď naplňal pohár až po okraj. Spomienka na ten súboj ho mätala. Ešte stále počul ohlušujúci zvuk svojej vlastnej pištole, ktorá vypálila a videl úžas a zdesenie na sudcovej tvári, ktorý ešte stále držal šatku vo zdvihnutej ruke. Ten obraz mal neustále vštepený v mysli a pamätal si aj ten zmiešaný pocit hrôzy a narastajúcej radosti, ktorý cítil, keď sa jeho súper zapotácal a chytil si rameno. Krv rýchlo presakovala pomedzi Setonove prsty a Farrell tam stuhnuto čakal na to, ako sa zrúti. Namiesto toho sa ten chlap vystrel a úlava, ktorú Farrell nakrátko pocítil, náhle zmizla a nahradila ju vlna studeného potu. Hlúpy nápad vystreliť ešte pred znamením sa obrátil proti nemu, keď Seton pomaly zdvihol zbraň a pištoľou namieril priamo doprostred jeho hrude.

„Vyzval si na súboj oveľa skúsenejšieho muža, a to len kvôli hre v karty,“ vyčítala mu Erienne.

Farrellovi hučalo v hlave tak silno, až k nemu sestrine slová neprenikli. Ochromený výjavmi, ktoré sa mu pomaly objavovali v mysli, videl iba dieru v hlavni, ktorá na neho v to skoré ráno hrozivo mierila, počul len rýchly tlkot svojho vlastného srdca, cítil bolesť v žalúdku, ktorá ho teraz mučila, keď nespal. V to chladné ráno ho v očiach štípal pot, ale bol taký vystrašený, že sa neodvážil ani žmurknúť, bál sa, že akýkoľvek pohyb bude mať za následok, že ho zasiahne smrteľná guľka. Zmocnila sa ho panika a tak mu drásala nervy, až vykrikoval od zlosti a úzkosti, zdvihol ruku a hodil nenabitú zbraň na svojho protivníka. Neuvedomil si, že ten už svoju zbraň namieril nad jeho hlavu.

Ďalší výstrel narušil ticho toho skorého rána a pochoval ho pod lavínou ozvien. Farrellov zlostný výkrik sa zmenil na bolestivý rev. Rýchla strela mu prevrátila rameno a v hlave mu vtedy vybuchovala obrovská bolesť. Skôr ako zmizol dym, spadol na chladný trávnik pokrytý rosou a tam sa zvíjal a stonal v mučivej porážke. Vedľa kľáčiacieho lekára, ktorý mu prezeral rameno, sa objavila vysoká postava. Cez závoj bolesti rozpoznal v zahmlenom svetle vychádzajúceho slnka postavu svojho trýznite-

la. Pokoj Christophera Setona ho zahanboval, keďže ten chlap sa tam len pokojne snažil zastaviť vlastné krvácanie tým, že si do kabáta vložil šatku.

Farrell si niekde uprostred svojej bolesti uvedomil, že tým, že skôr vystrelil, prehral viac ako len jeden súboj. Keď človek prišiel úplne o svoju poveseň, bola to zničujúca rana. Nikto neprijme výzvu od zbabelca a nikdy neutečie pred vlastnými výčitkami svedomia.

„To chlapcova hlúposť je príčinou jeho vlastného zranenia.“ Setonove slová ho trápili a z jeho úst unikol zúfalý vzlyk. Seton vyhlásil stroho: „Keby nehodil svoju pištoľ, nevystrelil by som.“

Sudca odpovedal podobne vzdialeným a tmeným hlasom. „Vystrelil skôr, ako som dal znamenie. Mohli ste ho zabiť, pán Seton a nikto by to nespochybňoval.“

Seton odvrkol: „Nezabíjam deti.“

„Uisťujem vás, pane, že v tejto veci nenesiete vinu, ale navrhujem vám, aby ste odtiaľto odišli skôr, ako príde chlapcov otec a narobí viac nepríjemností.“

Podľa Farrella bol tento sudca až priveľmi zhovievavý. Vzbudila sa v ňom túžba po tom, aby pochopili, že on nemá takú istú milosrdnú náladu ako oni a vykrikol zopár hlúpych nadávok, ktorými skôr uvoľnil svoj bezmocný hnev namierený na tohto muža, ako keby mal čeliť pravde o svojej zbabelosti. Na jeho sklamanie tie urážky nevyvolali nič iné, iba slabý, pohrdavý úsmev jeho protivníka, ktorý kráčal preč bez toho, aby mu venoval pozornosť, akoby bol dieťaťom, ktoré si netreba všímať.

Mučivé predstavy sa stratili a namiesto nich sa vrátila tvrdá skutočnosť. Farrell pozeral na plný pohár, ktorý mal pred sebou. Jeho trasúce sa kolená ho takmer neudržali a nemohol použiť svoju zdravú ruku, ktorá mu bola oporou, aby zdvihol whiskey k perám.

„Oplakávaš svoju hroznú stratu,“ Erienne si získala jeho pozornosť. „O dva roky máš dvadsať a ty si pripravený zahodiť svoj život len tak. Bol by si na tom oveľa lepšie, keby si toho Američana nechal na pokoji namiesto toho, aby si sa hral na nazlosteného kohúta.“

„Ten chlap je klamár a kvôli tomu som ho vyzval na súboj.“ Farrell sa poobzeral dookola, hľadal nejaké útočisko a nablízku zbadal pohodlné kreslo. „Usiloval som sa chrániť otcovu česť a dobré meno.“

„Chrániť, hlúposť! Kvôli svojej snahe si ostal zmrzačený a pán Seton neodvolal ani slovo zo svojich obvinení.“

„Ale urobí to!“ rozčuľoval sa Farrell. „Urobí to alebo...alebo...“

„Alebo čo?“ spýtala sa nahnevane Erienne. „Alebo prídeš aj o druhú ruku? Necháš sa zabiť len preto, že veríš, že môžeš odporovať mužovi so skúsenosťami Christophera Setona?“ Znechutene mávla rukou. „Prečo by si to urobil, keď ten muž je takmer dvakrát starší ako ty a niekedy mám pocit, že je aj dvakrát rozumnejší. Bolo to od teba hlúpe, že si ho vyzval na súboj, Farrell.“

„Do čerta aj s tebou, ženská! Ty si musíš myslieť, že kvôli tomu tvojmu panovačnému pánovi Setonovi slnko vychádza a tiež zapadá.“

„Čo to vravíš?!“ vykrikla Erienne zhrozená jeho obvinením. „Toho chlapa som nikdy ani len nestretla! Jediné, čo o ňom viem, sú klebety, ktoré som začula a na tie sa veľmi nespolieham.“

„Och, ja som ich tiež počul,“ uškrňal sa Farrel. „Všetky ženy si štebotajú o tom Američanovi a jeho peniazoch. V ich očiach vidíš záblesk, ale ináč nie je o nič lepší ako hocikto iný. A skúsenosti? Ha! Pravdepodobne ich mám toľko ako on.“

„Neopováž sa blabotať o tých dvoch, na ktorých si vystrelil,“ odsekla podráždene. „Bez pochyb boli viac vystrašení ako zranení, a keď sa na to pozriem spätne, tak to boli rovnakí blázni ako ty.“

„Tak ja som blázon?“ Farrell sa snažil vystrieť, aby jej ukázal, že táto urážka ho nazlostila, ale prekazilo to hlasné odgrgnutie a on sa prudko zosunul k stolu. Mrmlal si v sebaľútosti: „Nechaj ma na pokoji, ženská. Útočíš na mňa, keď som slabý a vyčerpaný.“

„Ha! Chcel si povedať opitý,“ opravila ho uštipačne.

Farrell narazil do stoličky a zosunul sa do nej. Zatvoril oči a hlavu si položil na čalúnené operadlo. „Staviaš sa na stranu toho darebáka a proti svojmu bratovi,“ zastonal. „Keby ťa len počul otec.“

Eriennine oči zahoreli iskričkami rozhorčenia. Urobila dva kroky a stála pred jeho stoličkou, chytila ho za golier na plášti. Odvážila sa tam postaviť aj napriek zápachu, ktorý pochádzal z jeho ovisnutých úst a naklonila sa k nemu.

„Opovažuješ sa ma obviňovať?“ Zatriasla ním až zmätene zagúľal očami. „Poviem ti to celkom jasne, braček!“ Prúd jej slov bol zmesou zasyčania a zavrčania. „Do našich končín priplával cudzinec a všetkých ohromil svojou veľkou obchodnou loďou. Na tretí deň po tom, čo prišiel do nášho prístavu,“ zatriasla Farrellom, aby ešte viac zdôraznila svoje tvrdenie,

„obvinil nášho otca z toho, že podvádzal v kartách. Či už to bola pravda, alebo nie, nemusel to povedať všetkým naokolo, pretože vyvolal až taký rozruch medzi obchodníkmi z Mawbry a Wirkintonu, že dokonca ešte aj teraz sa otec bojí, či ho neodvedú do väzenia pre dlžníkov kvôli zmenkám, ktoré nedokáže zaplatiť. Tak je to teda a preto, aby vyriešil túto svoju zložitú situáciu, snaží sa ma dobre vydať. Bohatému pánovi Setonovi môže byť úplne jedno, aký zmätok priniesol tejto rodine. Ten muž naozaj nesie zodpovednosť za všetko, čo urobil. Ale ty, môj drahý braček, si rovnaký hlupák, keďže vášnivý odpor a prehra pri jeho presadzovaní iba posilňujú protivníka. S takými mužmi je najlepšie zaobchádzať s pokojom a rozvahou, nie s mladíckym vyťahovaním sa.“

Farrell ohromene hľadel na svoju sestru za to, že na neho zaútočila a Erienne si uvedomila, že vôbec nevnímala nič z toho, čo práve povedala.

„Och, je to zbytočné!“ Znechutene ho postrčila dozadu a otočila sa. Vyzeralo to tak, že nenájde žiaden vhodný argument, ktorý by potvrdil, že sa správal nerozumne.

Farrell pozrel na plný pohár whiskey a oblizol si pery, prial si, aby mu ho priniesla. „Možno že si o niekoľko rokov staršia ako ja, Erienne.“ Bol celkom vyčerpaný. V ústa mal sucho a musel sa namáhať, aby prehovoril. „Ale to nie je dôvod na to, aby si na mňa kričala ako na dieťa.“ Sklonil bradu a namrzene si zamrmal: „Tak ma nazval... dieťaťom.“

Erienne prešla ku kozubu a rozmýšľala nad zdôvodnením, ktoré jej neustále unikalo a ktorým by mohla zmeniť bratovo zmýšľanie. Prerušil ju tlmený zvuk, a keď sa obrátila, uvidela, že Farrellova hlava bezvládne ovisla. Prvé tiché zachrápanie sa prehĺbilo do poriadne hlasného. Pochopila, že urobila veľkú chybu, keď ho neodviedla priamo do jeho izby. Silas Chambers mohol prísť každú chvíľu a jej hrdosť by pri jeho pohrdavom pohľade ťažko utrpela. Jej jedinou nádejou bol rýchly návrat otca, ale aj to by mohla byť nakoniec dvojsččná zbraň.

V nasledujúcej chvíli si Erienne uvedomila, že pozvoľne klopanie kopýt, ktoré sa už dosť dlhú chvíľu ozývalo zvonku, ustalo pred ich domom. Erienne napäto čakala, či sa objaví nejaký náznak toho, kde sa jazdec nachádza, ale keď začula zvuk opätkov na schodoch a hneď za tým sa ozvalo hlasné búchanie na dvere, zmocnila sa jej beznádej.

„Silas Chambers!“ Myšlienky sa jej rozbehli. Poobzerala sa na všetky strany a rozrušene zalomila rukami. Prečo si to tak zle načasoval?

V šialenom chvate pribehla k Farrellovi a snažila sa ho zobudiť, ale jej urputná snaha dokonca ani neprerušila jeho pravidelné chrápanie. Chytila ho pod ramenom a pokúsila sa ho zdvihnúť, ale bohužiaľ, to bolo ako zdvíhať vrece s ťažkým kamením. Zvalil sa dopredu a skĺzol na zem, kde vytvoril vratkú, neusporiadanú kopu. V miestnosti sa zase ozvalo návštevníkovo neoblomné klopanie.

Erienne nemala inú možnosť, ako prijať situáciu. Možnože Silas Chambers ani nestál za to, aby sa kvôli nemu trápila a ešte bude vďačná za pohromu v podobe prítomnosti jej brata. Ale aj tak nemala chuť vystaviť seba a svoju rodinu posmechu, ktorý bude určite nasledovať po tejto návšteve. Dúfala, že sa jej aspoň podarí ukryť brata pred očami návštevníka, a tak pred neho aspoň posunula kreslo a tvár mu prikryla šatkou, aby stlmila chrápanie. A potom si s pokojnou rozvahou uhladila vlasy a šaty a snažila sa potlačiť zvyšky úzkosti. Snáď to dopadne čo najlepšie. Musí!

Keď prišla ku dverám, znovu sa ozvalo naliehavé klopanie. Ruku položila na kľučku, myslou jej preletela predstava, či je na to pripravená a otvorila dvere. Chvíľu sa zdalo, že priestor pred dverami celkom zaplnila veľká kopa tmavej, mokrej látky. Pohľadom pomaly prešla od drahých kožených čižiem a dlhého kabáta až ku tvári, skrytej pod bobrím klobúkom, z ktorého kvapkala voda. Na chvíľu prestala dýchať. Tvár toho muža bola široko-ďaleko najpríťažlivejšia, akú za posledné roky videla. Pri prvom pohľade sa mierne mračil, jeho črty pôsobili veľmi ostro a nevestili nič dobré. Vyzeral napäto, takmer rozhnevane s ostro rezanou bradou, lícnymi kosťami a jemným orlím nosom. Jeho nálada sa však rýchlo zmenila, črty sa mu uvoľnili a okolo očí sa mu objavili vrásky smiechu. Sivozelené oči boli plné života, a keď si ju prezeral odhora dole, otvorene a bez hanby dávali najavo jeho súhlas. Zo zmesi pomalého úškrnu, ktorý nasledoval a žiary v jeho očiach sa jej podlamovali kolená.

Toto nebol žiaden vetčný stavec ani povýšenecký hlupák, uvedomila si Erienne, bol to muž plný života a sily, ktorú bolo cítiť z celého jeho tela. Vyhlásiť, že do veľkej miery prekonal jej očakávania, bolo slabým označením. Rozmýšľala nad tým, prečo sa muž ako on rozhodol hľadať si nevestu cestou výmenného obchodu.

Cudzinec si galantne zložil klobúk, pod ktorým sa ukrývali krátke husté tmavogaštanové vlasy. Jeho hlboký mužný hlas bol rovnako príjemný ako jeho príťažlivý výzor. „Slečna Flemingová, predpokladám?“

„Hm, áno. Och, Erienne. Erienne Flemingová.“ Jazyk mala nezvyčajne neobratný a začala sa obávať, že sa zakoktá a zradí ju. Myslel sa jej rozbehla na plné obrátky a jej myšlienky odporovali tomu, čo si predtým myslela. Ten chlap bol takmer dokonalý! Nemal žiadne viditeľné nedostatky! Ale jedna otázka stále ostala nezodpovedaná. Ak sa tento chlap chcel oženiť, ako mohol dosiahnuť zrelý vek bez toho, aby si ho neulovil aspoň tucet žien?

Určite má nejakú chybu! Ozval sa jej rozum. Ako poznala otca, určite to bude mať nejaký háčik!

Akokoľvek rýchla bola jej myseľ, v tej chvíli ju predbehol jej jazyk. „Podte dovnútra, pane. Môj otec spomínal, že prídete.“

„Naozaj?“ Zdalo sa, že jej slová ho do určitej miery ohromili. Zvedavo ju pozoroval a pery sa mu pri tom skrivilili do pobaveného úškrnu. „Viete, kto som?“

„Samozrejme!“ zasmiala sa srdečne. „Už sme vás čakali. Prosím, podte dnu.“

Keď prekročil prah, na tvári sa mu objavil mierne zmätený, zamračený výraz a zdalo sa, že jej len váhavo podáva svoj klobúk, jazdecký bičik a rukavice. Tie zastrčila do klobúka a tiež do neho položila aj bičik.

„Veľmi ma prekvapujete, slečna Flemingová,“ poznamenal. „Očakával som, že ma prijmete s roztrpčením, nie so srdečnosťou.“

Erienne pri jeho slovách až stuhla. Nenapadlo jej, že otec bude až taký nezdvorný a povie mu o jej nechote vydať sa. Ako si mohol myslieť, že by odmietla takého pekného nápadníka, keď o toľko prevyšoval všetkých, ktorí ju doteraz prišli požiadať o ruku?

S predstieraným veselým smiechom opatrne vyjadrila to, čo ju trápilo. „Domnievam sa, že môj otec vám povedal o mojej nechote stretnúť sa s vami.“

Muž sa chápavo uškrnul. „Nepochybujem, že ste si o mne mysleli, že som nejaký hrozný grobian.“

„Uľavilo sa mi, že už pri prvom pohľade taký nie ste,“ odpovedala mu a potom sa začala znepokojovať, že rozpráva s priveľkým nadšením. Zaškrípala zubami a dúfala, že ju nepovažuje za trúfalú, ale to, čo povedala predtým, bolo len mierne vyjadrenie jej pocitov.

Snažila sa skryť červenajúce sa líca a zároveň sa načiahla popri ňom, aby zatvorila dvere. Jemná kolínska zmiešaná s príjemnou vôňou koní

a muža jej tak zasiahla zmysly, až sa jej skoro zatočila hlava. V tomto určite nemá ani chybičku!

Dlhými prstami si zručne a rýchlo rozopol gombíky na kabáte. Vyzliekol si ho a akokoľvek sa Erienne snažila, na tých širokých pleciach, úzkom páse a dlhých končatinách nenašla žiadne nedostatky. Dostatočne veľká vypuklina črtajúca sa pod priliehajúcimi nohavicami bola jasným dôkazom jeho mužskosti a pripomenula jej dôvod jeho návštevy. Rozrušilo ju to, akoby už bola nevestou.

„Dovoľte mi zobrať vám kabát,“ ponúkla sa a snažila sa upokojiť svoj trasúci sa hlas. Dokonale ušité časti oblečenia boli hodné asi toľko obdivu ako muž, ktorý ich mal na sebe. A predsa, na niekom, kto nemal takú pôsobivú postavu, by stratili niečo zo svojej elegancie. Vesta, ktorú mal oblečenú pod tmavozeleným kabátom, bola krátka presne podľa poslednej módy, bola svetlohnedej farby a ladila s nohavicami. Kožené čižmy boli vypracované tak, aby priliehali k jeho štíhlym, svalnatým lýtkam a na vrchu boli zhrnuté, aby bolo vidno svetlohnedú kožu. Aj keď jeho oblečenie bolo presne podľa módy a stálo kopu peňazí, nosil ho s mužskou uvoľnenosťou a bez náznaku akéhokoľvek predvádzania sa.

Erienne sa obrátila, aby zavesila jeho kabát na vešiak pri dverách. Prekvapená rozdielom medzi chladnou vlhkosťou na jeho povrchu a teplom vnútornej strany prestala zotierať kvapky vody z drahej látky, otočila sa k nemu a poznamenala: „V takomto počasí to musela byť hrozná cesta.“

Zelenými očami si ju zľahka premeral a s hrejivým úsmevom zachytil jej pohľad: „Možno bola hrozná, ale s takou krásou, čo ma privítala, sa dala znieť.“

Možno by ho mala upozorniť, aby nestál tak blízko. Bolo poriadne ťažké potlačiť červeň na lícach a zároveň sa tváriť nenútene. V mysli sa pokarhala za neprimerané správanie, ale jej myšlienky zapadli prachom, keď si uvedomila, že pred ňou stojí muž, ktorý tentoraz splňal všetky jej túžby. Určite v tom bude háčik! Určite!

„Môj otec by sa mal každú chvíľu vrátiť,“ povedala mu zdržanlivo. „Chcete na neho počkať v salóniku?“

„Ak by vám to neprekážalo,“ odvetil. „Chcel by som sa s ním porozprávať o jednej dôležitej veci.“

Erienne sa obrátila, aby ho tam zaviedla, ale takmer stuhla od hrôzy, keď vstúpila do susednej miestnosti. Farrellova topánka nápadne vytŕčala spoza kresla, kde ho nechala. Vydesila ju jej vlastná hlúposť, ale uve-

domila si, že je príliš neskoro, aby hosťa zaviedla niekde inde. Snažila sa ho rozptýliť, a tak mu cestou k pohovke venovala svoj najkrajší úsmev. „Videla som vás prechádzať cez rieku, zo severu.“ Posadila sa na vankúš a naznačila mu, aby si prisadol. „Bývate niekde nablízku?“

„Vlastne mám dom v Londýne,“ odpovedal jej. Odhrnul si spodok kabáta, čím odhalil jeho svetlý okraj a sadol si presne do toho kresla, ktoré čiastočne ukrývalo Farrella.

Eriennin pokoj sa naštrbil, keď uvažovala nad tým, ako hlúpo by sa cítila, keby zahliadol tú nedôstojnú kopu za sebou. „Ja...ach... chystala som sa postaviť na čaj,“ vyhlásila napäto. „Dáte si aj vy?“

„Po tej jazde, plnej dažďa a zimy, by mi to naozaj padlo vhod.“ Hlas mal jemný ako zamat. „Ale, prosím, nerobte si kvôli mne starosti.“

„Och, to nie sú starosti, pane,“ ponáhľala sa s odpoveďou. „Len málo-keď tu máme takých vzácných hostí.“

„A čo tento?“ Na jej obrovské sklamanie mávol rukou smerom k Farrellovi. „Žeby to bol odmietnutý nápadník?“

„Och, nie, pane! To je len... chcem povedať...je to môj brat.“ Bezmocne pokrčila ramenami.

Jej myseľ bola príliš otupená na to, aby pohotovo odpovedala. A okrem toho, teraz, keď už jej tajomstvo bolo prezradené, bolo asi najlepšie povedať pravdu, keďže sa to nedalo nijako rozumne vysvetliť. „On...no...včera večer trochu popíjal, a keď ste zaklopali, snažila som sa ho dostať do jeho posteľe.“

Keď sa postavil z kresla, v tvári sa mu objavil mierne pobavený výraz. Klakol si vedľa jej brata, odtiahol mu z tváre šatku a nadvihol ochabnuté viečko. Chrápanie naďalej nerušene pokračovalo. Pozrel sa na ňu a jeho pobavenie ešte vzrástlo. Široký úsmev odhalil jeho pekné biele zuby. „Potrebujete s tým pomôcť?“

„Och, iste, pane!“ Jej úsmev by počaroval aj škriatkovi. „Bola by som vám za to naozaj vďačná.“

Vstal tak ľahko a rýchlo, až prekvapene zalapala po dychu. Vyzliekol si kabát, čím potvrdil, že má naozaj široké plecia, a úhľadne ho prevesil cez operadlo na kresle. Vesta bola ušitá tak, že mu dokonale obopínala rozširujúci sa hrudník a úzky pás. Keď zdvíhal Farrella zo zeme, látka na košeli sa napla a odhalila jeho svaly na pleciach a ramenách. Váhu, ktorou ona nedokázala ani pohnúť, si on nedbalo prehodil cez plece. Pozrel na ňu so zvedavým pohľadom. „Ukážete mi cestu, slečna Flemingová?“

„Erienne, prosím,“ opravila ho, keď sa okolo neho prešmykla, aby ho viedla. Blízkosť a svieža mužská vôňa ju opantali a rýchlo sa ponáhľala do haly, aby si nevšimol červeň, ktorá jej vystúpila na krku a lícach.

Keď kráčali po schodoch, Erienne na sebe cítila jeho skúmavý pohľad a vo vnútri cítila, že ho z nej vôbec nespúšťal. Ale aj tak sa neodvážila obrátiť kvôli obave, že jej pocity by sa ukázali ako pravdivé. A keby si všimla obdivný pohľad, ktorý venoval jej hojdajúcim sa bokom a úzkemu pásu, istotne by sa červenala ešte viac.

Vbehla ako prvá do Farrellovej izby, odkryla prikrývku z postele a on položil svoje bremeno do mäkkých perín. Nahla sa k bratovi, aby mu rozopla košeľu, a keď sa vystrela, srdce jej začalo prudko búchať, keďže zase stál v jej tesnej blízkosti.

„Myslím, že brat by sa cítil oveľa pohodlnejšie bez košele a čižiem.“ Pozrel na ňu a pri úsmeve mu bolo vidieť biele lesklé zuby. Navrhol jej: „Zložím mu ich, aby ste to nemuseli robiť vy?“

„Och, určite,“ odpovedala a jeho úsmev a starostlivosť ju zahriali pri srdci. „Ale je zmrzačený. Dávajte pozor na jeho rameno.“

Zarazil sa a prekvapene na ňu pozrel: „To ma mrzí. Netušil som to.“

„Nemusíte si kvôli tomu robiť starosti, pane. Obávam sa, že na vine si je len on sám.“

Prekvapene zdvihol obočie. „Ste veľmi chápvavá, slečna Flemingová.“

Erienne sa zasmiala, aby skryla rozpaky. „Môj brat na to nemá rovnaký názor.“

„To bratia zvyknú.“ Keď sa na neho pozrela, už zase sa usmieval. Pohľadom nenáhlivo prechádzal po jej jemných črtách, až sa zastavil na jej lákavých červených perách.

Erienne sa cítila ako omámená, akoby zastal čas. Akoby z diaľky sledovala, že jeho oči sú jasnozelené a okolo vnútorného okraja majú sivé škvrnky. Žiarili teplom, z ktorého jej sčervenali líca a srdce v hrudi sa nepravidelne robúchalo. V mysli sa karhala za to, že nemá spôsoby a sebaistotu urodzenej dámy. Ustúpila a začala sa motať po izbe, aby mohol prísť k bratovi. Keďže sa zdalo, že veci má pevne v rukách, neponúkla mu svoju pomoc a radšej si udržiavala bezpečnú vzdialenosť. Keď sa ticho v miestnosti predlžovalo a stávalo sa neprirodeným, pocítila potrebu prerušiť ho duchaplnou poznámkou.

„Dnešok sa zatiaľ veľmi nevydaril.“

„Tak nejako,“ súhlasil s rovnakou mierou duchaplnosti. „Je to naozaj nevydarený deň.“

Hlboký tón jeho hlasu sa rozliehal v jej vnútri a Erienne sa vzdala snahy zistiť, aké má nedostatky. Na rozdiel od tej úbohej zbierky nápadníkov, ktorá prišla pred ním, sa tak blížil dokonalosti, ako len ona a jej zmysly dokázali znieť.

Keď bol Farrell oblečený už len v nohaviciach, muž odstúpil od postele s košeľou a čižmami v rukách. Natiahla sa, aby mu tie veci zobrala z rúk a takmer ju vydesilo, že sa jej zámerne prstami dotkol ruky. Otriaslo to ňou a prešlo jej to do celého tela. Napadlo jej, že ani všetky tie neohrabané prejavy náklonnosti od rôznych nápadníkov sa jej nikdy nedotkli až tak veľmi, ako tento obyčajný dotyk.

„Obávam sa, že toto počasie sa nezmení až do jari,“ povedala napäto. „Tu na severe krajiny sa v tomto ročnom období dá očakávať veľa dažďa.“

„Jar bude vítanou zmenou,“ odpovedal a jemne prikývol.

Tento úžasný rozhovor vôbec neodrážal myšlienkové pochody v ich hlavách. Tá Eriennina sa v prvom rade zaoberala myšlienkou, že tento muž sa možno čoskoro stane jej manželom a začínala byť čím ďalej, tým viac zvedavá na dôvody, ktoré ho priviedli na výpravu za jej rukou. Keď uvažovala nad otcovým výberom v poslednej dobe, mala by šťastie, ak by Silas Chambers bol čo len znesiteľne príťažlivý a nebol by starcom, ale on prekonal všetky jej očakávania. Len ťažko dokázala uveriť, že by sa jej zbožné želanie úplne vyplnilo v tomto mužovi.

Snažila sa upokojiť svoje pocity a dosiahnuť medzi ňou a tým mužom bezpečnú vzdialenosť, takže prešla cez miestnosť, a zatiaľ čo odkladala bratovo oblečenie, prehodila cez plece: „Keďže ste z Londýna, tak počasie tu na severe určite považujete za celkom odlišné. Keď sme sa tu pred tromi rokmi prisťahovali, tá zmena bola pre nás obrovská.“

„Prišli ste tu kvôli počasiu?“ jeho zelené oči žiarili pobavením.

Erienne sa zasmiala. „Keď si zvyknete na vlhkosť, je to tu celkom príjemné. Teda ak prehlíadnete všetky tie strašidelné reči o zbojníkoch a skupinách drancujúcich Škótoch. Ak tu ostanete dosť dlho, budete o nich počuť. Lord Talbot sa tak často sťažoval na škótske skupiny, ktoré plienia dediny na pohraničí, až tu priviedli môjho otca a urobili z neho starostu a takisto vymenovali šerifa, aby dohliadal na poriadok v odľahlých oblastiach.“ Pochybovačne zdvihla ruky. „Počula som veľa rečí o potýčkach a zbojníkoch, ktorí zabíjajú a okrádajú bohatých, čo prechádzajú naokolo

v kočoch do iných častí krajiny, ale otcovi a šerifovi sa podarilo tak nanajvýš chytiť pytliaka na pozemkoch lorda Talbota. A keď sme pri tom, ten muž nebol ani len Škót.“

„Asi by som mal odolať nutkaniu chvastať sa svojimi škótskymi predkami, keďže by ma potom mohli pokladať za zbojníka alebo niečo podobné.“

Pozrela na neho ustarostene. „Možnože by ste si mali dávať poriadny pozor, aby ste sa nepreriekli pred mojím otcom. Veľmi ho to rozhnevá, keď sa pri rozhovore spomenú škótske alebo írské klany.“

Jej spoločník jemne pokýval hlavou na znak toho, že rozumel jej varovaniu. „Budem sa snažiť nerozhnevať ho takýmto odhalením.“

Viedla ho von z izby a cez plece prehodila: „Ubezpečujem vás, že to neplatí o celej rodine. Ja nemám žiadne dôvody, aby som ich nenávidela.“

„To je povzbudivé.“

Erienne ohromilo teplo v jeho hlase a nevenovala dostatočnú pozornosť schodom. Nohou v papuči čiastočne minula prvý schod, zakopla a nebezpečne sa zakolísala na vrchu strmého schodiska. Zatajila dych, ale skôr ako stihla niečo urobiť, dlhá ruka jej ovinula pás a pritiahla ju späť do bezpečia. Pritisnutá na jeho širokej, tvrdej hrudi si ulavene vydýchla. Chvela sa, ale napokon zdvihla pohľad dohora k tvári nad sebou. Oči mal naplnené obavami a hľadel do tých jej, až kým obavy postupne nezmizli a nahradilo ich hlboké, tlejúce svetlo.

„Slečna Flemingová...“

„Erienne, prosím,“ povedala tlmenným, vzdialeným šepotom.

Ani jeden z nich nepočul, ako sa otvorili vchodové dvere a ani mužské hlasy, ktoré sa niesli z prízemnia. Boli uväznení vo svojom vlastnom svete a ešte by tam chvíľu nerušene ostali, keby ich odtiaľ nevytrhol rozzúrený krik.

„Teda! Čo to má znamenať?“

Erienne sa ešte stále ako omráčená odtiahla a pozrela dolu do haly, odkiaľ na nich v rovnakom úžase hľadeli jej otec a nejaký muž. Prudko tmavnúca tvár Averyho Fleminga s vytreštenými očami stačila na to, aby sa prebrala zo zasnenia a jej pochybnosti ešte zhoršil nepríjemný pohľad na chudého, kostnatého neznámeho, ktorý stál vedľa jej otca. Presne takto si predstavovala Christophera Setona. Jediné, čo mu chýbalo, aby bol stelesnením jej nepriateľa, bola veľká bradavica na brade.

Domom otriasol výbuch nefalšovaného hnevu. „*Pýtal som sa, čo to všetko má znamenať?!*“ Nedal jej ani príležitosť odpovedať a pokračoval v kriku: „Na chvíľu ťa tu nechám, a keď sa vrátim, nájdem ťa tu predvádzajú sa pred nejakým mužom v mojom vlastnom... Vy!“ Avery hodil svoj klobúk na zem a riedke vlasy sa mu zježili. „*Nech sa prepadnem! Zrada v mojom vlastnom dome! Od mojej vlastnej dcéry!*“

Erienne, červená od zahanbenia, rýchlo zišla dolu schodmi a snažila sa utíšiť svojho otca. „Otec, prosím, dovoľ mi vysvetliť to...“

„Pfu, nemusíš mi nič vysvetľovať!“ vyprskol posmešne. „Veď som to videl na vlastné oči! Zrada, tak to je! A zo strany mojej vlastnej dcéry!“ Pohrdavo zdvihol ruku smerom k mužovi, ktorý za ňou schádzal po schodoch a usmieval sa: „S týmto prekliatym sviniarom!“

„Otec!“ Erienne bola pobúrená tým, ako ho otec pomenoval. „Toto...“ Tiež ukázala na muža, ktorý schádzal po schodoch za ňou. „Toto je muž, ktorého si poslal. Silas Chambers, predpokladám.“

Neznámy s odpudivou tvárou urobil krok vpred a zmätene pokýval hlavou, pripomínal pritom nejakého vtáka. Vystrčil svoj klobúk pred seba, aby si získal ich pozornosť a začal koktať: „Ja... ja s-s-som, v-v-vlastne, o-on... on n-nie... uf!“

Jeho posledné slovo bol výdych, keď sa Avery postavil viac dopredu a znechutene rozhodil rukami. Vychudnutý muž bol zatlačený do úzadia, keď jej otec naplno vybuchol: „*Ty jedna malá hlupaňa! Prišla si o rozum? On nie je Silas Chambers!*“ Palcom urobil pohyb cez plece a ukázal na toho kostnatého chlapa. „Toto je on! Tu stojí!“ Potom vystrúhal vznešenú pózu aj s tými jeho nohami do O a tučným prstom ukázal na muža na schodoch. „A tento...! A tento nemanželský sviniar...“

Erienne sa oprela o stenu a tuho zavrela oči. Vedela, čo sa chystá jej otec povedať.

„... je ten, kto Farrellovi zmrzačil ruku! To je ten tvoj pán Seton. Christopher Seton!“

„Christopher Seton?“ Eriennine pery vyslovili tie slová, ale nijaký zvuk z nich nevyšiel. Otvorila oči a pozerala otcovi do tváre, akoby tam hľadala popretie toho, čo práve počula. Pohľadom prešla k nemotornému neznámemu a všetko jej bolo jasné. Vôbec sa neodlišoval od zvyšku nápadníkov, ktorých jej otec priviedol, aby sa s nimi zoznámila.

„Ty hlúpa hus!“ Avery pokračoval v nadávkach. „*Toto je Silas Chambers! Nie ten namyslený zvrhlík, s ktorým si sa tu objímala!*“

Erienne sa pozrela do jeho zelených očí s výrazom ohromného zdesenia.

Christopher sa súcitne usmial. „Ospravedlňujem sa, Erienne, ale myslel som si, že to viete. Ak si spomínate, pýtal som sa vás na to.“

Sklamanie na jej tvári ustúpilo prívalu čirej zúrivosti. Oklamal ju! A jej hrdosť prahla po pomste. Rozohnala sa a jej ruka štipľavo pristála na jeho opálenom líci. „Pre vás slečna Flemingová.“

Christopher Seton si počúchal líce a krátko sa zasmial. Jeho pohľad bol stále hrejivý a plný iskričiek. Erienne už nezniesla jeho posmešný pohľad a otočila sa k nemu chrbtom. Krátko ho poobdivoval a svoju pozornosť upriamila na jej otca. „Prišiel som, aby som sa opýtal na dlh, ktorý ste slúbili vyrovnať, pane. Chcel by som vedieť, kedy môžem očakávať, že sa to stane.“

Avery zakríknuto stiahol hlavu medzi plecía a tvár mu žiarila jasnou červenou farbou. Vyhol sa Silasovmu zvedavému pohľadu a zamrmlal niečo o tom, že dlh vyplatí hneď, ako bude môcť.

Christopher vošiel do salónika, aby si zobral plášť. „Pán starosta, dúfal som, že budete trochu presnejší. Nerád by som príliš často využíval vašu pohostinnosť a vy ste mi slúbili, že mi zaplatíte do mesiaca. Určite ste si vedomý toho, že mesiac už ubehol.“

Avery zovrel dlane do pästí, ale neodvážil sa vytiahnuť ich, keďže takéto pohyby by sa dal považovať za výzvu. „Bolo by najlepšie, keby ste toto miesto ušetrili od svojej odpornej prítomnosti, pán Seton. Neprajem si, aby ste preukazovali služby mojej dcére. Bude sa vydávať a ja sa nebudem prizerať, ako jej kazíte svadbu.“

„Ach, áno, už som o tom niečo počul,“ odpovedal Christopher s posmešným úsmevom. „Po tom, čo som sa s ňou stretol, som prekvapený, že ste neboli úspešnejší a je to dosť nespravodlivé, že po zvyšok svojho života bude musieť platiť za dlhy, ktoré ste narobili.“

„Moja dcéra vás nemusí trápiť!“

Zatiaľ čo Silas Chambers nadskočil pri každom zakričanom slove, Christopher sa len bezvýrazne usmieval. Zdalo sa, že sa ho vôbec nebojí, keď odpovedal: „Vôbec sa mi nepáči myšlienka, že by ste ju prinútili vydať sa kvôli dlhu, ktorý voči mne máte.“ Avery na neho pozeral s vyleštenými očami. „Hej? To znamená, že na môj dlh zabudnete?“

Christopherov smiech rozptýlil jeho myšlienky. „To ťažko! Ale nie som slepý a prišiel som na to, že vaša dcéra by bola veľmi príjemná spoloč-

níčka. Bol by som ochotný čakať dlhšie, ak by ste mi dovolili dvoriť jej.“ Pokrčil ramenami. „Ktovie, čo z toho vzíde.“

Avery sa pri tom návrhu takmer zadusil. „Vydierate a ešte ste aj skazený! Radšej by som ju videl mŕtvu, ako keby mala byť s niekým ako vy!“

Christopher si premeriaval Silasa, ktorý si nervózne pritláčal trojrohý klobúk na prsia. Keď sa pohľadom znovu vrátil ku starostovi, jeho výsmech bol jemný, ale priamy. „Verím, že by ste to urobili.“

Averyho posmešná poznámka rozhnevala. Uvedomoval si, že Silas nevyzerá práve najlepšie, ale mal celkom slušný majetok. A okrem toho, jeho dcére bude lepšie, ak sa vyhne manželstvu s príťažlivým darebákom, ktorý jej urobí krdel' faganov. Silas by mal pre ňu byť tak akurát. Ale po tom, čo ju uvidel s tým diablom Setonom, možno bude váhať s manželstvom zo strachu, aby nedostal poškodený tovar.

„Je dosť nápadníkov, ktorí budú za ňu ako nevestu ochotní dobre zaplatiť.“ Trval na svojom Avery pre prípad, že by mal Silas nejaké pochybnosti. „Mužov, čo sú dosť rozumní na to, aby videli hodnotu darov, ktoré so sebou prinesie a ani jeden z nich by neurazil jej rodinu.“

Christopher venoval Erienne krivý úsmev. „Znamená to, že tu už nie som viac vítaný?“

„Vypadnite! A neopovážte sa ešte niekedy prekročiť tento prah!“ vykrikla zatiaľ čo bojovala so slzami hnevu a poníženia. Pery sa jej skrivilili pohrdaním a v očiach mala strohý pohľad. „Keby bol okrem vás na svete už len krivý, zjazvený a zmrzačený hrbáč, s istotou by som si vybrala jeho, nie vás.“

Christopher po nej sklúzol pohľadom. „Pokiaľ ide o mňa, Erienne, keby mi vás hodili k nohám, neobišiel by som vás, aby som sa dostal k nejakej poriadnej krave.“ Sucho sa zasmial a znovu jej pozrel do očí. „Bola by to riadna hlúposť, ak by som to urobil len kvôli vlastnej hrdosti.“

„Von!“ Vyprskla nazlostene a zároveň rukou ukázala na dvere.

Christopher sa výsmešne uklonil a podišiel k vešiaku, na ktorom mal zavesený plášť. Avery schmatol dcéru za rameno a ťahal ju do salónika.

„Čo to má znamenať?“ starosta nahnevane zasyčal. Ja idem vonku a ohrozujem svoje zdravie v tom hroznom počasí, aby som ti priviedol nápadníka, a keď sa vrátim, nájdem ťa objímať niekoho, ako je on!“

„Silas Chambers nie je môj nápadník!“ Erienne ho šepotom rýchlo opravila. „Je to len ďalší chlap, ktorého si priviedol, aby si ma prezrel,

akoby som bola nejaká kobyla na predaj. A neobjímala som nikoho! Zakopla som a Silas... pán Seton ma chytil.“

„Videl som, o čo sa ten niktoš snažil! Mal ruky všade!“

„Prosím, otec, hovor tichšie,“ prosila ho. „Nebolo to tak, ako si myslíš!“

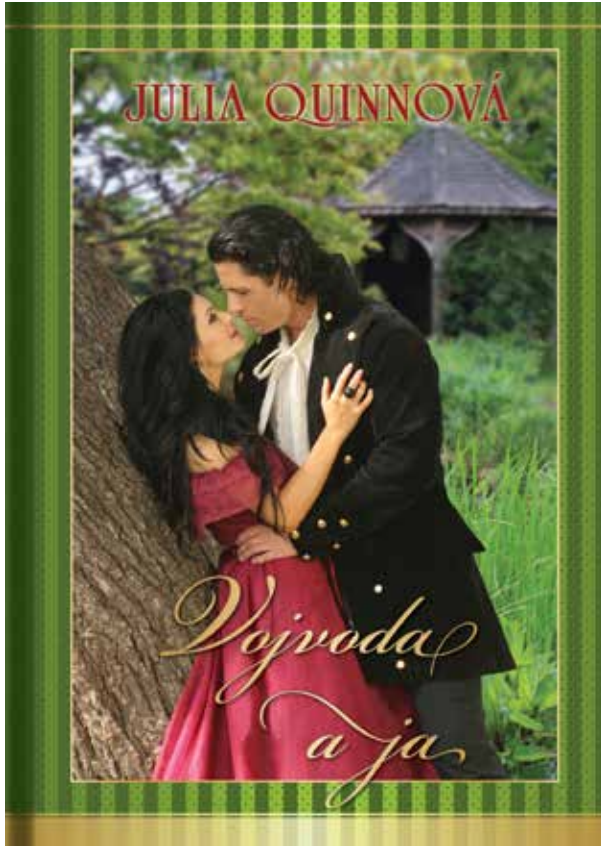
Zatiaľ čo sa tí dvaja hádali ďalej a Avery zvyšoval hlas, Silas Chambers nerozhodne krčil v rukách svoj trojrohý klobúk. Vycivený, svetlovlasý, nevzhľadný muž na pokraji vydesenia opakovane pozeral smerom ku salóniku.

„Predpokladám, že im to nejaký čas potrvá,“ začal Christopher a popritom si obliekal plášť. Keď na neho Silas pozrel, kývol hlavou smerom k tým dvom v salóniku. „Trochu silného rumu vám upokojí žalúdok. Alebo by ste sa ku mne mohli pridať a dať si v hostinci niečo na jedenie. Ak chcete, môžete sa tu potom vrátiť.“

„Prečo... no...ja myslím...“ Silas otvoril oči doširoka, keď sa zo salónika ozval krik a urobil rýchle rozhodnutie. „Myslím, že sa pridám, pane. Ďakujem vám.“ Nasadil si trojrohý klobúk a odrazu bol vďačný za akúkoľvek zámienku na odchod z tohto miesta.

Christopher skryl pobavený úsmev, otvoril dvere a pustil muža pred seba. Keď ich zasiahol studený vietor a prudký dážď, Silas sa zatriasol a rýchlo si vytiahol golier na svojom kabáte. Nos mu okamžite očervenel a vyzeral ako veľká paprika. Navliekol si pár roztrhaných rukavíc a zastrčil si rozstrapkaný šál za golier, na čo Christopher pochybovačne zdvihol obočie. Ak bol ten muž bohatý, tak to viditeľne nič nenaznačovalo. Vyzeral skôr ako nejaký ťažko pracujúci úradník, ktorého úboho platia. Bolo by naozaj zaujímavé vidieť, ako hlboko by ten muž siahol do vrecka, keby sa strhol boj o peknú rúčku Erienne Flemingovej.

Pandora
www.vydavatelstvopandora.sk

Darček ZADARMO pre vás
Julia Quinnová
VOJVODA A JA
www.vydavatelstvopandora.sk
Počet strán 288